

POSTANOWIENIE

14 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 14 stycznia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku H. B. i J. B.
z udziałem R. A. J.
o rozgraniczenie,
na skutek skargi kasacyjnej R. A. J.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Łomży
z 27 czerwca 2024 r., I Ca 127/24,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

R. A. J. – uczestnik postępowania z wniosku H. B. i J. B. o rozgraniczenie
złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Łomży z 27
czerwca 2024 r.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparł na przesłance oczywistej
zasadności, którą wywiodł z naruszenia art. 153 k.c., poprzez brak wskazania przez
sąd rozpoznający sprawę, czy dokonał rozgraniczenia na podstawie stanu
prawnego nieruchomości, czy też wedle ostatniego stanu spokojnego posiadania.

Oprócz tego skarżący dostrzegł w sprawie następujące zagadnienia prawne:

1) *Jakiego rodzaju dowody strona postępowania sądowego w sprawach
dotyczących rozgraniczenia nieruchomości (jeśli dokumentacja z nabycia*

nieruchomości i z ewidencji gruntów wskazujące na powierzchnię i granice posiadanej i użytkowanej działki nie budzą wątpliwości co do jej stanu prawnego) powinna przedłożyć w poczet materiału dowodowego, aby wykazać stan prawny nieruchomości, aby sąd rozpoznający sprawę nie uruchomił procedury rozpoznawania sprawy według stanu „ostatniego spokojnego posiadania”?

2) Czy strona postępowania sądowego w sprawach dotyczących rozgraniczenia nieruchomości powinna wskazać, uprawdopodobnić czy udowodnić stan prawny nieruchomości, by sąd rozpoznający sprawę nie uruchomił procedury rozpoznawania sprawy według stanu „ostatniego spokojnego posiadania”?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już, że zagadnienie prawne musi opisywać problem nowy, nierozwiązany dotychczas w orzecznictwie, a którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia. Przedstawiony problem powinien być bowiem zagadnieniem wyłącznie prawnym, nie zaś faktycznym (zob. np. postanowienia SN z 29 maja 2024 r., I CSK 1972/23; z 28 maja 2024 r., I CSK 3902/23; z 22 maja 2024 r., I CSK 3877/23; z 21 marca 2024 r., I CSK 1797/23; z 13 marca 2024 r., I CSK 3806/23; z 25 stycznia 2024 r., I CSK 110/23; z 11 stycznia 2024 r., I CSK 3937/23).

Natomiast przesłankę oczywistej zasadności można wykazać, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie należy więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Skarżący nie sprostął tym wymaganiom, ponieważ sformułowane przez niego zagadnienia nie miały charakteru prawnego, jurydycznego, lecz odnosiły się

wyłącznie do kwestii oceny dowodów. Formułowanie zarzutów dotyczących ustaleń stanu faktycznego lub oceny dowodów jest zaś niedopuszczalne na etapie postępowania kasacyjnego ze względu na ograniczenie kognicji Sądu Najwyższego w tym zakresie na mocy art. 398¹³ § 2 oraz art. 398³ § 3 k.p.c.

Oczywista zasadność nie zachodzi zaś w przypadku naruszenia przez sąd jakiegolwiek przepisu prawa, a wyłącznie w sytuacjach, gdy naruszenie przepisu prawa miało wyjątkowo poważne, kwalifikowane skutki, tj. gdy doprowadziło do wydania oczywiście wadliwego orzeczenia (zob. np. postanowienia SN z 20 grudnia 2024 r., I CSK 3274/23; z 18 grudnia 2024 r., I CSK 3647/23 oraz z 21 listopada 2024 r., I CSK 1265/24). Ewentualna wadliwość uzasadnienia zaskarżonego postanowienia nie mogłaby zatem stanowić podstawy przyjęcia skargi do rozpoznania.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[a.ł.]

Mariusz Załucki